

Arrest

nr. 215 132 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 december 2018 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 22 februari 1999.

Op 16 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 augustus 2018 wordt de verzoekende partij opnieuw in illegaal verblijf aangetroffen. Vingerafdrukkenonderzoek toonde een positieve Eurodac hit voor verzoekende partij in Italië aan.

De verzoekende partij werd van haar vrijheid beroofd met het oog op een overdacht naar Italië.

Op 10 augustus 2018 heeft de verwerende partij een overnameverzoek aan de Italiaanse instanties gericht. De Italiaanse autoriteiten hebben hierop niet geantwoord.

Op 5 december 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing in uiterste dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest van 10 december 2018 met nummer 213 698 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen, daar de verzoekende partij werd vrijgesteld.

Op 6 december 2018 werden de Italiaanse instanties op de hoogte gesteld van hun stilzwijgend akkoord tot overname en dat zij bijgevolg de voor de verzoekende partij verantwoordelijke lidstaat zijn overeenkomstig artikel 25(2) van de Dublin III-Verordening.

Op 17 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die op 4 januari 2019 aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht en luidt als volgt:

“BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 26, lid 1: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten,

naam : [T.]

voornaam : [S.]

geboortedatum : 01.01.2000

geboorteplaats :

nationaliteit : Eritrea

in voorkomende geval, ALIAS: [S.S.], °22.02.1997, Ethiopië; [T.S.], 23.11.1999, Eritrea;

vastgehouden wordt in een gesloten centrum met het oog op overdracht aan Italië in toepassing van Verordening 604/2013

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in gesloten centrum naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Italië op 08.08.2018. Op 10.08.2018 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 06.12.2018 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslag van 04.12.2018 aan de politie SPC Brugge dat hij 3 maanden geleden naar België was gekomen omdat er in Europa vrijheid is. Betrokkene gaf aan dat hij niet kon terugkeren omdat het in zijn thuisland niet goed is en dat er in Europa vrijheid is. Verder gaf hij aan geen verzoek voor internationale bescherming te hebben gevraagd in een andere Europese lidstaat en dat hij zijn vingerafdrukken had gegeven in Frankrijk en in Italië. Op de vraag achter medische problemen zegt hij dat hij verkouden is. Verder laat hij weten dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België.

Op 10.08.2018 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij zijn vingerafdrukken had gegeven in Italië. Betrokkene gaf aan dat hij de intentie had om naar UK te reizen, maar dat hij van plan was om terug te gaan naar Italië omdat het niet lukt naar het UK over te steken. Hij probeert al meer dan een jaar over te steken, maar zonder succes. Hij heeft geen familie in België, enkel een broer in Manchester (Engeland).

Op 10.08.2018 verklaarde de centrum arts dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op art 3 EVRM.

Op 06.12.2018 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij naar Engeland wil. Hij verklaart dat hij niet ziek is en dat hij een zus in Frankrijk (Rixensart) heeft die zwanger/net bevallen is.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Italië en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Op 10.08.2018 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij de intentie had om naar UK te reizen, maar dat hij van plan was om terug te gaan naar Italië omdat het niet lukt naar het UK over te steken.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslag van 04.12.2018 aan de politie SPC Brugge dat hij niet kon terugkeren omdat het in zijn thuisland niet goed is en dat er in Europa vrijheid is.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar #LAND VAN HERKOMST#, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op het de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", last updated 21.03.2018, FH/OSAR, "Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016.) met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Italië momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet

automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden

vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslag van 04.12.2018 aan de politie SPC Brugge op de vraag achter medische problemen zegt hij dat hij verkouden is.

Op 10.08.2018 verklaarde de centrum arts dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op art 3 EVRM.

Op 06.12.2018 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij niet ziek is

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslag van 04.12.2018 aan de politie SPC Brugge dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België.

Op 10.08.2018 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij heeft geen familie in België, enkel een broer in Manchester (Engeland).

Op 06.12.2018 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij een zus in Frankrijk (Rixensart) heeft die zwanger/net bevallen is.

Een schending van art. 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

In zoverre verzoekende partij de maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van 4 januari 2019 eveneens zou aanvechten wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op het volgende.

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden”.

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar zij wordt vastgehouden openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De verzoekende partij geeft aan dat zij zich momenteel bevindt in het gesloten centrum met het oog op een overdracht.

De verwerende partij betwist het hoogdringend karakter van de vordering niet.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partij geconfronteerd wordt met een overdrachtsbesluit waarvan de tenuitvoerlegging ieder ogenblik doorgang kan vinden en zij diligent optrad, is het hoogdringend karakter van de vordering voldoende aangetoond.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1.1. De verzoekende partij betoogt onder meer dat, om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in deze bepaling, het noodzakelijk is ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven, dat dit inhoudt dat het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren, dat dit impliceert dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing rekening moet houden met alle elementen die zij kende, dan wel redelijkerwijs had moeten kennen en dat dit des te meer geldt indien de wetgeving van het desbetreffende land recentelijk werd gewijzigd. De verzoekende partij wijst er in het bijzonder onder meer op dat de verwerende partij rekening had moeten houden met het “Salvini-decreet” dat op 5 oktober 2018 in werking getreden is, zij brengt een rapport bij van de Danish Refugee Council van 12 december 2018 waarin de gevolgen van dat decreet worden geschetst en stelt dat de verwerende partij hierop niet is ingegaan, noch voor wat betreft de gevolgen voor kwetsbare asielzoekers, noch voor wat betreft de bredere gevolgen die het beperken van de opvang in de SPRAR-locaties kan hebben voor de opvang van asielzoekers in Italië in het algemeen. Zij wijst er verder ook op dat zowel UNHCR als de Commissioner for Human Rights hun bezorgdheden ter zake kenbaar hebben gemaakt. De verzoekende partij concludeert:

“Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoekster heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten).”

3.2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

“Verwerende heeft de eer te antwoorden dat het door verzoeker aangehaald rapport van de Danish en Swiss Refugee Council van 12.12.2018 betrekking heeft op de opvang van zeer kwetsbare profielen in Italië na het Salvini-decreet van 05.10.2018, die geen toegang meer krijgen tot het SPRAR centra, maar thans opgevangen zullen worden in de collectieve centra (CARA, CDA of CAS). Het rapport haalt volgende gevallen aan als voorbeelden voor uiterst kwetsbare profielen:

- Een alleenstaande vrouw met PTSD en hoog suïcide gevaar*
- Een alleenstaand vrouwelijk slachtoffer van fysisch en psychologisch geweld*
- Een mannelijk slachtoffer van fysisch geweld*
- Een alleenstaande moeder met 4 minderjarige kinderen*

Waar hij stelt dat er in Italië geen medische en psychologische aandacht is, noch zorgen worden aangeboden, toont verzoeker niet aan nood te hebben aan dergelijke medische zorgen. Hij gaf namelijk als medisch probleem enkel een verkoudheid aan.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10.08.2018 door de centrumarts werd onderzocht die hem geschikt bevond om in het centrum te verblijven en om te vliegen. De centrumarts stelde verder dat verzoeker thans niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Verder blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker medische attesten zou hebben aangebracht die het tegendeel bewijzen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan een uiterst kwetsbaar profiel te hebben.

Verder dient te worden opgemerkt dat bij medische problemen, conform artikel 32 van de Dublin III-Verordening de nodige medische gegevens worden overgemaakt aan de verantwoordelijke lidstaat.

Aangaande het Salvinidecreet heeft de Raad van State uit Nederland op 19.12.2018 in zaak nr. 201808522/1 gesteld dat weliswaar het decreet gevolgen heeft voor de opvang van vreemdelingen in Italië, maar naar het oordeel van de Afdeling bestuursrechtspraak betekent dat niet dat er in Italië geen opvangmogelijkheden meer zijn voor (kwetsbare) vreemdelingen. Daarbij is van belang dat de staatssecretaris bijzondere behoeften of omstandigheden van kwetsbare vreemdelingen blijft doorgeven aan de Italiaanse autoriteiten. Hij zal de overdracht van die vreemdelingen opschorten als Italië daar bij de opvang geen rekening mee kan houden. Ten slotte heeft de vreemdeling niet aannemelijk gemaakt dat ze een reëel risico loopt op onmenselijke behandeling. Hierbij is mede van belang dat het aantal gearriveerde vreemdelingen in Italië dit jaar een stuk lager is dan in 2016 en 2017. Daardoor is de druk op de opvanglocaties in dat land minder groot dan voorheen.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen bij een terugname door de Italiaanse autoriteiten wel degelijk onderzocht worden in het licht van artikel 3 EVRM. Hierbij werd in de bestreden beslissing inderdaad gemotiveerd dat op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties m.b.t. de situatie in Italië en artikel 3 EVRM blijkt dat men niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië deel zou uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en onmenselijke behandelingen. Er werd tevens op gewezen dat uit de toonaangevende en gezaghebbende rapporten niet blijkt dat er dergelijke meldingen zijn terug te vinden en dat er nergens melding wordt gemaakt dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat het EHRM eind 2015 en in oktober 2016 nogmaals bevestigde dat de situatie voor asielzoekers in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het MSS arrest en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië, en van de opvangvoorzieningen aldaar, op zich niet voldoende is om alle overdrachten van asielzoekers, in het kader van de Dublin III-Verordening, naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland; EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, §15, 33).

Het loutere feit dat de Italiaanse autoriteiten niet expliciet hebben ingestemd met verzoekers overname, houdt niet in dat zij de minimumnormen niet zouden respecteren. De Dublin III-Verordening voorziet immers uitdrukkelijk in de hypothese waarin de verantwoordelijke lidstaat niet binnen de voorziene termijn antwoord en koppelt hier uitdrukkelijk een tacit agreement aan. Voorhouden als zou een schending van artikel 3 EVRM voortvloeien uit het niet antwoorden van de Italiaanse autoriteiten, zou ingaan tegen de geest van de Dublin III-Verordening zelf.

Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers, blijkt uit voormelde rapporten dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft en verzoeken tot internationale bescherming wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat verzoekers vraag om internationale bescherming niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving. Temeer nu de raadsman van verzoeker op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen en hem hieromtrent kan informeren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat in die beslissing tevens rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, alsook de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten dat Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoont dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

Gelet op de inhoud van de algemene rapporten en arresten van het EHRM is het geenszins kennelijk onredelijk dergelijk oordeel te treffen.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat er geen recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden zijn waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Verzoeker toont niet aan dat er thans geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië.

Hij maakt geenszins aannemelijk dat Italië niet zou handelen conform de bepalingen van nationaal en internationaal recht, evenmin maakt hij aannemelijk dat hij in Italië zijn rechten (in het bijzonder deze van internationaal recht) niet zou kunnen laten gelden.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

Een schending van de door verzoeker opgeworpen beginselen en bepalingen, wordt niet aangetoond.

Het enige middel is niet ernstig."

3.1.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – weerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om

internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat ze in Italië geen toegang zal krijgen tot medische hulp, wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Vooreerst brengt de verzoekende partij geen begin van bewijs bij dat zij heden in België medische hulp krijgt of gekregen heeft. Voorts legt de verzoekende partij ter terechtzitting een medisch attest neer die opgesteld werd door de centrumarts op 9 januari 2019. Uit voormeld attest blijkt dat de verzoekende partij verscheidene littekens heeft op het lichaam en dat deze overeenstemmen met de aangehaalde folteringen. Uit voormeld attest blijkt echter niet dat de verzoekende partij heden hiervoor medische verzorging nodig heeft. Het attest toont evenmin aan dat

de verzoekende partij aan een dergelijke psychische aandoening lijdt, dat ze heden een bijzondere kwetsbaarheid heeft.

De verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat de verwerende partij in het kader van het deugdelijk en rigoureuze onderzoek dat artikel 3 van het EVRM vereist, voor het nemen van de bestreden beslissing rekening had moeten houden met alle elementen die zij kende, dan wel redelijkerwijs had moeten kennen.

De bestreden beslissing werd genomen: *“op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Maria de Donato, Daniela di Rado, “Asylum Information Database - National Country Report - Italy”, last updated 21.03.2018, FH/OSAR, “Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy”, Bern, augustus 2016.)”*

Verder stelt de verwerende partij ook onder meer vast dat er geen publicaties van het UNHCR beschikbaar zijn waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat uit de informatie die de verzoekende partij bijbrengt blijkt dat het UNHCR op 5 november 2018 en de Commissioner for Human Rights op 15 november 2018 hebben aangegeven dat ze bezorgd zijn dat het Salvini-decreet dat dateert van 5 oktober 2018 -en dus van na de door de verwerende partij gehanteerde bronnen- een negatieve impact zal hebben op het Italiaanse opvangsysteem.

Terwijl de verwerende partij in de bestreden beslissing wél aangeeft dat er momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika en in het Midden-Oosten, wordt niet betwist dat de impact van het decreet niet werd onderzocht in de aanloop van de totstandkoming van de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt in haar nota in essentie dat dit niet noodzakelijk was, nu de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij als een kwetsbare asielzoeker moet worden beschouwd. Evenwel gaat zij er in haar repliek aan voorbij dat de bijgebrachte informatie er op het eerste gezicht ook op lijkt te duiden dat de veranderingen in het opvangsysteem ten gevolge van het decreet niet alleen kwetsbare asielzoekers betreffen, doch dat ze ook een impact lijken te hebben op de opvang van asielzoekers in het algemeen.

In het kader van het rigoureuze onderzoek, vereist door artikel 3 van het EVRM, kwam het derhalve op het eerste gezicht aan de verwerende partij toe om te onderzoeken of voormelde wetswijziging actueel een zodanige structurele verslechtering van de opvangomstandigheden in Italië veroorzaakt dat Dublinterugkeerders een reëel risico lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Prima facie moet dan ook worden vastgesteld dat de verwerende partij heeft nagelaten om bij het nemen van de thans bestreden maatregel een grondig actueel onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de overdracht van de verzoekende partij aan de Italiaanse autoriteiten.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer van rechtswege vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (cf. artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet).

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan een gebrek aan een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarnaar de verzoekende partij bij de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, is dit in casu het geval.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

3.4. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de bestreden akte (met uitzondering van de beslissing tot vasthouding waarvoor de Raad niet bevoegd is) bij uiterst dringende noodzakelijkheid in haar tenuitvoerlegging geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing [bij uiterst dringende noodzakelijkheid] van de tenuitvoerlegging van het besluit van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 december 2018 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. RYCKASEYS